

Жіночий день

8 березня - свято, яке традиційно вважається днем жіноцтва. День Жінки має

бути особистим святом кожної сім'ї, кожної людини. Людини, небайдужої до природних цінностей та найперших людських пріоритетів. Мати, сестра, бабуся, подруга – всі ці статуси важать багато для кожної людини у суспільстві. А

людина - істота суспільна. Для чоловіків, крім того, дівчина,

дружина, особливо дружина, – уособлення затишку, статусу, роду, продовження

життя.. Без жінки уявити наш світ неможливо. І він, цей світ, у якому є жінка - прекрасний. У Во-

роньківській ЗОШ I-III ступенів всіх жінок та дівчат також привітали з цим святом, не обділивши нікого увагою. На 2 поверсі знаходилися плакати-привітання, намальовані учнями для створення приємної та

святкової атмосфери. В цей день кожна жінка, дівчинка змогли побути в центрі уваги та відчувати себе справжньою господинею свята. Шануймо жінок, друзі. Даруймо їм привітання, квіти, увагу. Зробімо їх життя комфортнішим, зручнішим, сповненим кохання та радості. Зробімо їх життя щасливішим!

Багдян Каріна

Календарні свята у квітні

1 квітня – День Сміху!
2 квітня – Міжнародний день дитячої книги
3 квітня – День геолога

5 квітня – Перша конституція

7 квітня – Всесвітній день здоров'я

12 квітня – Всесвітній день авіації і космонавтики

13 квітня – Всесвітній День рок-н-ролу

16 квітня – Міжнародний день астрономії

17 квітня – День пожежної охорони

22 квітня – Міжнародний день Землі

23 квітня – Всеукраїнський день психолога

24 квітня – Міжнарод-

ний день солідарності молоді

26 квітня – Міжнародний день пам'яті Чорнобиля

28 квітня – Всесвітній день охорони праці

29 квітня – Міжнародний день танцю

30 квітня – Міжнародний день джазу

В номері:

Жіночий день	1
Календарні свята у квітні	1
Наші музеї не пустують	2
„Кенгуру” скликає друзів	2
У селі буде газета	3
«Я мріяла, що в Україні мене почують...»	3
Поетичний епілог	4

Зверніть увагу:

- У селі буде газета
- Наші музеї не пустують
- Поетичний епілог

Наші музеї не пустують

Протягом першої чверті II семестру 2016 року в школі проводилися екскурсії в музеях нашої школи. Також проходила декада музичного та образотворчого мистецтва. Учні працювали над малюнками на тему « Моє село - мій Вороньків ». Старшокласники робили презентації на цю ж тему, які згодом показували початковій ланці. 1-4 класи брали участь у конкурсі української пісні. Переможці конкурсів були нагороджені на лінійці призами.

Найбільш цікавими, напевно, були екскурсії, які проходили в музеях школи. Учні 1-4 класів відвідали Краєзнавчий музей вжиткового мистецтва. Екскурсоводи 9-х класів Руда Ярослава, Григор Ольга та Плетяк Валентина розповіли багато цікавого про тра-

диції і звичаї наших предків. Діти на власні очі бачили речі, якими користувались давні слов'яни: жіночі прикраси, засоби праці, посуд. Їм також цікаво було побачити народний одяг, чудові вишивані сорочки, рушники, яскраву українську кераміку, вироби з дерева, наприклад, меблі або скриню з вирізаними орнаментами. Кожен з учнів хотів доторкнутися до минулого та потримати в

руках предмети побуту. Школярі були дуже задоволені екскурсією і відчували свій зв'язок з багатьма поколіннями людей, що жили упродовж століть на нашій рідній землі та створювали її красу.

Проводилися екскурсії й у музеї історії школи для учнів

5-11 класів. Екскурсоводи 10-го класу Басан Сергій, Пушкар Владислав, Коломієць Марина, Багдян Каріна та Золоторучко Ірина розповіли багато цікавого про історію школи. А саме, де і коли започаткувалася перша Вороньківська школа, скільки разів її перебудовували, які вчителі працювали, як звати всіх директорів школи. Багато запитань було поставлено, щодо занять в позаурочний час. Напевно, найбільше цікавило дітей те, які перемоги та місця посідала школа в різних видах змагань. Учні менших класів було цікаво послухати, які зміни відбувалися в шкільному житті впродовж десятиліть.

Дуже добре що наша школа не втрачає зв'язок із минулим. Завдяки цьому діти збагачують свій світогляд.

Коломієць Марина

„Кенгуру” скликає друзів”

„Кенгуру” скликає друзів” – вислів, який уже давно став улюбленим девізом Міжнародного математичного конкурсу, що проводиться для всіх учнів України, які цього бажають.

Вже який рік поспіль Вороньківська школа бере участь у цьому конкурсі. Тому 17 березня „Кенгуру 2016” відбувся і в нашій школі.

Багато учнів з радістю приєдналися до розв'язування цікавих

задач, адже за найкращі результати можна отримати цінні призи.

Учні всіх класів мають змогу зазирнути у світ математики і логічного мислення. Першачки навчаються логічно міркувати, а от випускники вже демонструють свої вміння і далі розвивають їх.

Завдання завжди дуже цікаві, але над ними треба добре поміркувати аби дати правильну відповідь.

За будь-які результати учні отримують сертифікати, це хороший стимул аби дати розвивати свої вміння і знання.

Математичний конкурс проходить щороку в нашій школі, тому кожен має змогу взяти участь і показати все, на що він здатен.

Я впевнена, наша школа має багато кмітливих учнів, які неодмінно виявляють свої здібності.

Золоторучко Ірина

У селі буде газета

У нас у школі проводився конкурс на кращу назву газети для Вороньківської сільської громади. Тривав він до 10 березня 2016 року. Багато дітей нашої школи брали участь в ньому. Переможець мав отримати планшет у подарунок. За підсумками конкурсу на кращу назву газети для Вороньківської сільської громади взяли участь 107 учнів школи.

Запропонованих назв було близько 400. Комісія опрацювала дуже багато матеріалів й анкет і за підсумком більшості голосів визначилася з назвою – «На березі Ікви». На лінійці

було оголошено переможця, ним стала учениця 8-Б класу Коновал Вікторія. Переможниця отримала сучасний планшет з рук партнерів програми Мамайсурса Антона Сергійовича та Алексеева Олександра Михайловича. Також я не змогла обминути Віку і не взяти ін-

терв'ю у неї. Я поставила їй декілька питань щодо перемоги.

-Що ти відчувала і які емоції тебе переповнювали, коли почула ім'я переможця? Чи сподобався тобі приз?

Приз мені дуже сподобався. Я використовую його

як і для навчання, так і для розваг. Я навіть не уявляла, що можу виграти у такому конкурсі. Коли все-таки оголосили моє ім'я, спочатку не могла повірити, що таке може бути. В цю хвилину була надзвичайно щаслива і приголомшена цією перемогою. І, чесно кажучи, рада не тільки через те, що отримала приз, а і тому, що наша сільська газета буде називатися саме так, як придумала я. І саме це є найголовніше.

На мою думку, потрібно брати участь в усіх конкурсах, можливо, комусь, як і Вікторії, пощастить.

Коломієць Марина

«Я мріяла, що в Україні мене почують...»

4 квітня 1953 року народилась Квітка Цісик. Вона записала за життя два альбоми українських пісень, які і донині популярні. Вона не любила багатолюдних концертів у великих залах, пригадують рідні і друзі, віддавала перевагу студійним записам. Її голос у тиші звучав по-особливому чарівно. Сім років жінка боролась із важкою хворобою – раком.

Батько Квітки Цісик був львівським скрипалем. Її бабуся, дідусь, мама мешкали у Львові до 1944 року. Родина була знаною інтелігенцією у місті. Квітка Цісик приїздила один раз із мамою у Львів на початку 80-х, у радянський час. Ця їхня мандрівка, звісно, ніким не афішувалась, прига-

дує племінниця співачки Марта Цісик:

«Так сталося, що родина мусила емігрувати у США, вона там народилась, але Квітка відчувала себе українкою, час-

тинкою цієї землі, бо була з нею генетично пов'язана. Вона була жінкою, бо ті випробування, які випали на її молодий вік, не зламали її, вона тримала себе в руках, у тій гармонії, що генетично у ній була закладена. Ми вдома мали платівку Квітки і пригадую, коли слухали, то батьки боялись, щоб це не було чути

з квартири, бо мали б неприємності. Ми давали людям цю платівку слухати, і вона до нас повернулася, хоч вже гадали, що втратили», – каже племінниця співачки.

Батько навчав Квітку музиці, вона закінчила Нью-Йоркську консерваторію, де опанувала вокальну техніку і ще студенткою обрала для себе псевдо Кейсі. Квітка також була голосом у комерційній рекламі відомих американських корпорацій. За зароблені гроші і видала альбоми українських пісень. Співачка працювала і допомагала багатьом відомих американським музикантам і продюсерам.

www.radiosvoboda.org

Наша історія

ВОРОНЬКІВСЬКА ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ШКОЛА I-III СТУПЕНІВ

Адрес:
08352, Київська обл., Бориспільський р-н,
с.Вороньків, вул.Київська 1
E-mail: voronkiv-school@ukr.net

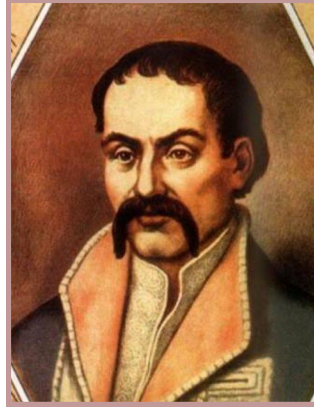
Телефон: (045-95)3-66-82
Телефон: (045-95)3-66-69
Факс: (045-95)3-66-82
Ел. пошта: voronkiv-school@ukr.net

Випуск підготували:
Головний редактор: Богдан Ісай
Кореспонденти: Коломієць Марина
Золоторучко Іра
Багдян Каріна

Випуск підготовлено за сприяння
адміністрації Вороньківської загально-
освітньої школи I-III ступенів

E-mail: voronkiv-school@ukr.net

Перша українська конституція була прийнята на зборах козацтва біля містечка Тягина на правому березі річки Дністер 5 квітня 1710 року.

Повна назва цього документа — «Договір та Встановлення прав і вольностей Війська Запорозького та всього вільного народу Малоросійського між Ясновельможним гетьманом Пилипом Орликом та між Генеральною старшиною, полковниками, а також названим Військом Запорозьким, що за давнім звичаєм і за військовими правилами схвалені обома сторонами вільним голосуванням і скріплені найяснішим гетьманом урочистою присягою».

Пилип Орлик був близьким до гетьмана генеральним писарем, котрого після смерті гетьмана Івана Мазепи було обрано на раді старшин його наступником. Конституція Пилипа Орлика - скорочена назва документу, що визначав права і обов'язки обраного гетьмана. Ще її інколи називають Бендерською конституцією тому що вона була прийнята українським козацтвом саме біля містечка Тягина на правому березі річки Дністер, а турецька назва цього містечка — Бендері, нині це територія Молдови.

Поетичний епілог

Мій перший вірш написаний в окопі,
на тій сипкій од вибухів стіні,
коли зугбило зорі в гороскопі
моє дитинство,
вбите не війні.
Лилась пожежі
вулканічна лава,
стояли в сивих
кратерах сади.
І захлиналась на-
ша переправа
шаленим шква-
лом полум'я й во-
ди.
Був білий світ не
білий вже, а чорний.
Вогненна ніч присвічувала дню.
І той окопчик —
як підводний човен
у морі диму, жаху і вогню.
Це вже було ні зайчиком, ні вов-
ком —
кривавий світ, обвуглена зоря!
А я писала мало не осколком
великі букви, щойно з букваря.
Мені б ще гратись в піжмурки і
в класи,
в казки літати на крилах палі-
тур.

А я писала вірші про фугаси,
а я вже смерть побачила впри-
тул.

О перший біль тих недитячих
вражень,
який він слід на
серці залиша!
Як невимовне
віршами не ска-
жеш,
чи не німою зро-
биться душа?!
Душа в словах —
як море в перис-
копі,
І спомин той —
як відсвіт на чолі...

Мій перший вірш написаний в
окопі.
Він друкувався просто на землі.

Тут обелісків ціла рота.
Стрижі над кручею стрижуть.
Високі цвинтарні ворота
високу тишу стережуть.
Звання, і прізвища, і дати.

Печалі бронзове лиття.
Лежать наморені солдати,
а не проживши й півжиття!
Хтось, може, винен перед ними.
Хтось, може, щось колись за-
був.
Хтось, може, зорями сумними
у снах юнацьких не побув.
Хтось, може, має яку звістку,
які неказані слова...
Тут на одному обеліску
є навіть пошта польова.

Ці рядки написала українська
поетеса Ліна Костенко, якій у
березні виповнилось 86 років.

Хочеться привітати і побажати їй
довгих років, адже це та людина,
яка є творцем сучасної культури
України, продовжуючи шлях Ше-
вченка, Франка, Лесі Українки!